

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu Santjustenc

SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc, Carrer de l'Ateneu, 5 i 7.
08960 Sant Just Desvern.

Web: <http://www.florsloreto.com/seas>.

Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

Núm. 266
Setembre
octubre
2006

*Colonització de la muntanya pels telearrossegadors
i les cadiretes a l'estació d'esquí de Boí-Taüll.*
Foto de Jordi Gironès.

SOPAR DE MOTXILLA I CONCURS

14 setembre — Veredicte del jurat del Cincurs Fotogràfic 2005 a les 8 del vespre al local social. Les deliberacions del jurat no seran públiques.

16 setembre — Sopar de Motxilla al Pati del Roure de l'Ateneu a les 9 del vespre. Durant la trobada els assistents efectuaran la votació per a la millor fotografia popular del Concurs Fotogràfic i tot seguit es repartiran els premis als guanyadors.

CICLE «LA INDUSTRIALITZACIÓ»

6 octubre — Conferència «La farga catalana» per Estanislau Tomàs, a les 20.30 h al local social.

8 octubre — Excursió de Begur a Palamós (Baix Empordà), amb sortida del Parador a les 7 del matí.

10 novembre — Conferència «Aigua i vapor. Fonts d'energia per al tèxtil» per Santiago Riera, a les 20.30 h al local social.

12 novembre — Excursió fent un circuit a l'entorn de Sant Pere de Montgrony (Ripollès), amb sortida del Parador a les 7 del matí.

1 desembre — Conferència «La industrialització del Llobregat i del Cardener» per Llorenç Ferrer, a les 20.30 h al local social.

3 desembre — Travessia de la

serra de Miralles (Anoia), amb sortida del Parador a les 8 del matí.

CAMINADA POPULAR

1 octubre — 11a Caminada Popular de la SEAS per Collserola. Sortida de l'Ateneu a les 9 del matí. Inscripcions del 26 al 28 de setembre al local de la SEAS de 8 a 9 del vespre.

«ELS BOLETS I EL SEU HÀBITAT»

27 octubre — Conferència «Els bolets i el seu hàbitat» per Joaquim Pahissa, a les 20.30 h al local social.

29 octubre — Sortida pràctica matinal a la serra de Collserola com a complement a la xerrada del divendres.

PESSEBRE

2 i 3 desembre — Col·locació del Pessebre de la SEAS a la Montanha d'Uishèra (Val d'Aran).

CUITA AL SOL

3 juny — La companya Imma Rubio va participar, representant la SEAS, a la III Cuita al Sol consistent en assolir el cim del Monteixo abans que el sol deixi d'il·luminar-lo. A la cursa hi van participar 93 dones i a la categoria masculina foren 409.

LA HIPOTECA DE LES ESTACIONS D'ESQUÍ

Tot just fa un any, el responsable de l'estació d'esquí de Boí-Taüll deia «si l'actual situació de la nostra estació fos inamovible tindríem molt poques garanties de futur». És a dir, les estacions d'esquí necessàriament han de continuar colonitzant nous terrenys perquè si no estan condemnades al seu tancament!.

Els promotors ignoren intencionadament el factor climàtic que fa que cada vegada tinguem hiverns amb menys nivositat i que la primavera s'avanci escurçant sovint els períodes esquiables. Això no importa perquè el que realment importa és créixer urbanísticament; es tracta de fer força apartaments perquè això genera molts diners per a les empreses constructores. És el cas de la futura estació de la «Vall Fosca – Interllacs» que ocuparà un notable espai de la muntanya de Filià (Pallars Jussà), i que ja ha disparat l'afany constructiu a la Vall Fosca. Els promotors de l'esquí ja somien a connectar Boí-Taüll amb aquesta futura estació. No importa si manca la neu, diran que en faran d'artificial, i que això permetrà «donar vida» als pobles de l'entorn.

I aquest és precisament el punt clau del debat. Donar vida és ocupar terreny muntanyenc amb apar-

taments que només estaran ocupats 15 dies l'any?, se'n beneficiaran realment els pobladors de la regió o només els qui vendran els seus terrenys a les immobiliàries?. Pretendre fer-nos creure que la mobilització d'esquiadors porta negoci a tots els pobles de l'entorn és una fal·làcia perquè les mateixes estacions d'esquí ja tenen cura d'oferir «in situ» els màxims serveis possibles sense que calgui desplaçar-se als pobles veïns. Cert que oferiran treball a algú de la contrada per fer de monitor a l'hivern, però l'any té molts mesos i la resta de mesos el que hi haurà serà unes instal·lacions desertes, farcides de ferros i cables de ben poc interès paisatgístic, i cap feina per als joves.

Cal més imaginació per afavorir la vida dels pobles muntanyencs sense hipotecar les seves muntanyes amb més estacions d'esquí que acaben essent deficitàries (Espot) i que algunes vegades han de tancar (Llessui) i que, en més d'una ocasió, ha costat diners públics tot i tractant-se d'un negoci privat i d'un esport que, cal tenir-ho en compte, no és practicat per bona part dels nostres ciutadans i no és pas un esport assequible a totes les butxaques.

Calen menys àrees esquiables i més oferta turística basada a promocionar els valors paisatgístics sense haver de malmetre'ls.

SANT BARTOMEU DE FRAGUERAU, UN DELS LLOCS MÉS BONICS DE CATALUNYA

Josep Lluís Solé i Clivillés

Els homes moltes vegades caiem en l'exageració i dir que aquest paratge és un dels més bells de Catalunya evidentment ho és. Encara que sempre és bo d'evitar-les, deixeu-me no fer cas d'aquest savi consell clàssic, i afirmar, sense mala consciència, que l'ermita de Sant Bartomeu mereix la qualificació abans esmentada.

Imagineu al fons d'un barranc una petita ermita romànica, de pedra, amb l'absis orientat a Jerusalem. Al nord, esculpit sobre la llinda de la porta l'escala al cel (scala dei), i un xic més amunt la roda de molí, símbol d'Ulldemolins. La paret sud, il·luminada pel sol de febrer. Un solitari xiprer, amb una forma cònica de geometria perfecta, la guarda com un solitari sentinella que ens dóna la benvinguda.

Al seu costat s'hi troba un petit pla arbrat, rodejat pels alts murs de les roques característiques del Montsant, amb els seus colors grisos i grocs, les quals, com gegants ferotges i immòbils, semblen protegir-la.

Una balma propera, obrada, on

Sant Bartomeu de Fraguerau. Foto de Josep Umbert

en altres temps s'hi guardava el ramat, té en el seu extrem uns degotalls d'aigua, recollida en uns cossis rodons, excavats a la roca del terra. L'aigua, fresca i bona, és una autèntica benedicció. Algunes ufanoses hores s'enfilen paret amunt.

Torrent avall, l'ermita s'aguanta per un marge construït sobre roca, dominant el barranc, ara frondosíssim. Un rierol, tan sols una cinta d'aigua, neix als seus peus, sota la pedra que fa de fonament a l'edificació. Al fons el Montsant, poderós i proper.

Emplaçament solitari i recollit. La contradicció d'un paisatge a escala de l'home, en un entorn màgic i gegantí. Seguiu les feixes horitzontals de roca, a banda i banda del barranc, i les perspectives diferents us sorprendran.

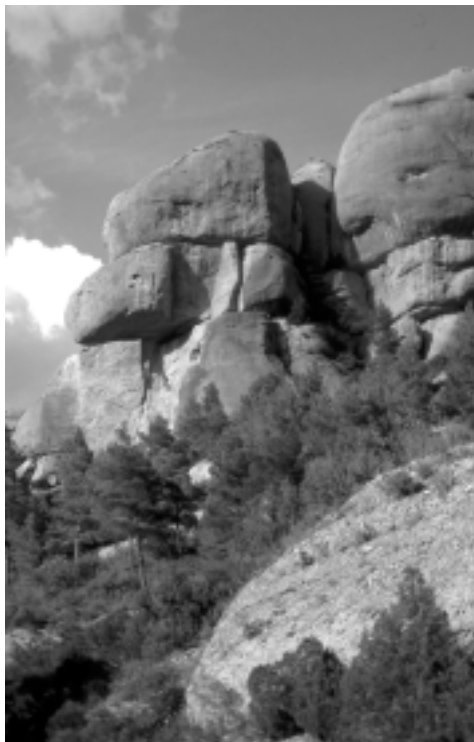
Una placa a la roca de darrere de l'absis diu: «Silenci profund, en aquestes soledats Déu t'escolta».

No cal, però, cap sentiment religiós per escoltar el silenci i sentir l'atracció de Sant Bartomeu.

Aquest lloc de retir i de silenci, utilitzat pels ermitans de la Muntanya Santa, és situat a la serra de la Llena, al barranc de Sant Bartomeu, el qual porta les seves aigües a la riba dreta del riu Montsant, distant a un quart d'hora màxim de camí. Encara que amb precisió no està a la serra del Montsant, que s'aixeca a la riba esquerra del riu, la seva geologia és la mateixa, la tan característica de les valls interiors de la Muntanya Santa.

El 24 d'agost, dia de Sant Bartomeu, la gent d'Ulldemolins celebra un aplec a l'ermita. Joan Amades ens explica que segons la tradició el sant era fill de Sants, i encara ara la seva Festa Major cau en aquesta diada. A la ciutat de Barcelona sofrí martiri, i com que li fou arrencada la pell, els carnisseres el tingueren com a patró.

Llegim en un escrit d'Isabel Amorós que l'ermita ja és documentada l'any 1160, sent la construcció romànica que es troba més al

Parets rocalloses al congost de Fraguerau. Foto de Jordi Gironès.

sud del nostre país. Fou habitada per Fra Guerau, de qui agafa el nom aquesta contrada. Aquest frare eremita hi visqué en solitari i guanyà fama d'home sant i de gran coneixedor de les herbes remeieres per curar els malalts. La seva anomenada fou tan gran que el rei Alfons el cridà per guarir la reina Sança. Agraïts, li donaren la propietat del lloc, que més tard passà a dependre de la cartoixa d'Scala Dei.

A la publicació *La vall d'Ulldemolins* d'en Modest Montlleó, hi trobem un petit text de Modest

Bargalló, publicat inicialment al Centre de Lectura de Reus el 1920, i també els goigs a llaor de Sant Bartomeu de Fraguerau, on es repeteix aquest verset.

Si el Montsant us acollia
perfumat i lluminós,
no ens neguéssiu l'alegria
Bartomeu, Sant gloriós

Per arribar-hi, podeu deixar l'auto al coll dels Lladres, a prop del Km. 26 de la carretera d'Ulldemolins a la Granadella. Aquest coll, a la carena de la serra de la Llena, té una vista magnífica, el Montsant a una banda, i a l'altra, en un dia clar, el Pirineu. Des d'aquest punt surt un camí, marcat com a GR, que davalla per camps i feixes abandonades. Passa a la vora de grans balmes obrades, que servien de resguard a pagesos i pastors. Després del mas del Jaumet de l'Era, hi veureu un monòlit dedicat a la ITV. Sí, heu llegit bé, la revisió dels vehicles. El motiu és l'ajuda que donà la concessionària per a la reforestació d'aquesta zona, rere els incendis de fa uns anys.

Una valleta, encara amb bancals treballats, i una forta baixada ens porten al fons del barranc, per on seguirà, a partir d'ara, el camí. Passa per dins d'un immens pont de roca, format per grans lloses, que s'aguanten sobre roques laterals a manera de parets. Al sortir-ne, un pla inclinat presenta unes curioses

ondulacions, com a grans «rippels» de les sorres del desert o del fons marí. Una mica més avall se'ns presenta el miracle de Sant Bartomeu.

Un camí alternatiu seria sortir de la bonica ermita de Sant Antoni, on hi arriba una pista asfaltada des d'Ulldemolins. Ara pot servir de refugi i bar, a càrrec d'un herbolari de Reus, enamorat del Montsant, que hi puja els caps de setmana. Val la pena veure-hi la formosa avinguda de xiprers encarada a l'església, i també entrar a la petita capella, amb un sostre de volta completament irregular, tota emblanquinada, i d'una senzillesa molt atractiva.

Des de Sant Antoni seguirem la pista que, pel coll de Prat i la font de la Gleva, arriba a les Cadolles Fondes, uns gorgs espectaculars d'aigües transparents, que contemplarem des d'una imponent balconada. Continuarem pel camí que pel marge esquerre del riu Montsant segueix aquesta vall extraordinària, la de Fraguerau. Les roques i parets que tanquen la vista són espectaculars. El camí és ben traçat i planer.

A una hora i escaig, un pont penjat, llarg i movedís, però molt segur, travessa el riu i ens permet agafar el sender, que pel fons de la vall de Sant Bartomeu, passant pel peu de formacions rocalloses de formes suggeridores, arriba a l'ermita.

Si disposeu de dos autos, us recomanaria deixar-ne un al coll dels

Ulldemolins amb la serra de la Llena al fons. Foto de Jordi Gironès

Lladres i l'altre a Ulldemolins, per ajuntar els dos itineraris sense necessitat de tornar pel mateix indret. L'excursió no és gens llarga ni dura, però és tan agradable que seria un disbarat fer-la amb presses.

Per acabar, tan sols vull dir-vos que si algun dia em perdo, busqueu-me a Sant Bartomeu.

Excursió feta al febrer de 2006 amb Carme Morist, Maria Congost, Josep Maria Pons, Andreu Valls i Josep Umbert, autor d'una de les fotografies que acompanyen l'escrit. Vull agrair a Joan del Castillo, des de fa anys ulldemolinenc d'adopció, el fer-me conèixer les dues revistes locals citades a la bibliografia.

BIBLIOGRAFIA

- Amades, Joan. *Costumari Català*. Vol IV. Editorial Salvat i Edicions 62.
- Amorós, Isabel. *L'ermita de Sant Bartomeu*. La Veu del Priorat. Núm. 35, any 1993.
- Montlleó, Modest. *La vall de Ulldemolins. Antologia de prosa i poesia*. Any 1980.
- Mapa de la Serra del Montsant. Editorial Piolet.

LA SERRA DE LA FEMBRA MORTA (ANOIA)

Josep Maria Rius i Barreda

La Fembra Morta, situada al sud-oest de Montserrat, agrupa un conjunt de muntanyes antigues, erosionades i arrodonides.

En el seu vessant nord encara conserva un mantell vegetal ric i variat amb alzines, pi blanc i pi pinyer, mentre que al vessant sud, el bruc blanc, la ginesta i la farigola esdevenen un esclat de colors a la primavera.

Les panoràmiques sobre l'Anoia, a banda i banda del mateix riu, són amplíssimes i també ho són les de les muntanyes i planes que voregen el riu Llobregat. I no oblidem les primeres visions esporàdiques de la muntanya de Montserrat quan la vegetació ho permet fins que finalment podem contemplar tota la muntanya sencera.

Per arribar-hi agafem l'autovia A-2 en direcció a Igualada fins a l'hotel del Bruc a partir d'on ens desviem a la dreta per continuar per l'antiga N-II, deixant també a la dreta la carretera que va al coll de can Maçana. Després de 5 Km, i un cop passat el punt quilomètric 570, hem d'agafar una pista a l'esquerra. Cal seguir uns 600 metres fins arribar a uns prats i un magatzem de palla del

mas de can Soteres on hi ha una cruïlla de pistes i un bon aparcament on podem deixar els vehicles.

Comencem a caminar seguint el camí de la dreta amb senyals del GR-172. Deixem un trencall a la dreta i passem per sobre d'una cabana de la que només es veu la teulada, i pel costat dels camps de conreu de can Soteres. Hem de seguir el GR sense fer cas dels trencalls que surten a dreta i esquerra fins que, en un revolt tancat a la dreta, surt de la nostra esquerra un camí amb un filet d'aigua que delata el lloc on hi ha la font del Ferro, situada uns 30 metres més amunt. És una mina d'aigua ferruginosa tancada amb un reixat que crida la nostra atenció.

Tornem al GR fins que en un altre pronunciat revolt a la dreta, amb unes roques de conglomerat, indica que som al torrent de les Coves. Aquí hi ha una pista a la dreta, la qual seguirem tot baixant. Deixarem un corriol a l'esquerra que farem servir després per tornar al GR, i continuem a la nostra esquerra baixant amb molta atenció per no passar-se un corriollet que a l'esquerra ens mena a les coves de Cal Llucià. Aquestes coves tenen un traçat laberíntic i en elles s'han fet troballes corresponents a l'Edat del Bronze. És millor entrar-hi per la segona boca, molt més accessible que la primera, i caldria dur frontals o lots.

Tornem enrere i per l'esmentat corriol, a la nostra dreta i molt malmès per les «màquines infernals», tornem al GR on en poca estona arribem al mas de cal Muset. Masia restaurada a finals del segle passat amb una torre de curioses i fantàsiques finestres. A la llinda d'una porta hi ha la data de 1812 i en una altra es llegeix «Joan Muset 1863». Al darrere de la casa hi ha un bassiol i en aquests entorns fou trobada al 1934 una tomba d'època neolítica.

Seguim endavant i en 10 minuts, a través d'un trencall a la dreta, arribarem al castell de Castellolí. Es troba situat en un turó a 584 m d'altitud i en resten dempeus alguns

panys de parets amb filades d'*opus spicatum* i construccions posteriors a l'època medieval. L'any 989 apareix esmentat com a «Kastro Odolina» i més endavant en una crònica del rei Jaume I apareix escrit com a «Castell Auli». Les primeres notícies d'un senyor del castell de Castellolí apareixen a partir del 1139. A la primera meitat del segle XIII, Castellolí figurava com a propietat feudal del monestir de Sant Cugat i posteriorment passà a formar part del vescomtat de Cardona.

Davant la petita esplanada que era l'antic fossar, hi veiem un absis amb arcuacions llombardes i lesenes, úniques restes de la capella romànica

Castell de Castellolí. Foto de Josep maria Rius

Cal Muset. Foto de Josep Maria Rius

de Sant Vicenç de Castellolí.

Ara, hem de tornar sobre els nostres passos pel GR durant 15 min i aleshores prendrem una pista a la dreta que en pendent continuat, i en 15 min més, ens durà al coll de can Muntaner. Ample coll que ens deixa davant nostre la vall de can Aguilera amb els turons de la Monja i la Muga a la dreta. Una pista apta per a vehicles porta, per l'esquerra, al cim de la Fembra Morta on hi ha un repetidor i un observatori per detectar incendis. La seguirem deixant un trencall a l'esquerra i més

endavant, també a l'esquerra, un corriol que s'acaba al mig del bosc. No serà fins al tercer trencall a l'esquerra que deixarem l'avorrida pista per un caminot pel mig del bosc que farà a la primavera les delícies de tot caminador, i que ens durà fins a una pista ampla que seguirem de pujada durant uns 200 metres. Prenem atenció perquè veurem un emboscac caminet que surt a l'esquerra amb un gir pronunciat i que, en només 5 minuts, ens conduirà sobre el torrent de les Roques Blanques i, sorpresa! Montserrat!. Si el dia és adient, l'estada en aquest punt convida a comentar, fotografiar o senzillament contemplar el paisatge.

Només ens cal retornar a la pista per on hem pujat i, ara per la dreta i de baixada, en 20 o 25 min arribarem a can Soteres i poc més enllà a l'aparcament on hem deixat el cotxe.

L'excursió té una durada de 3.30 a 4 hores, més 1.30 h. entre esmorzar i visitar els topants que hem esmentat. Tot això ho comprovarem en la propera temporada de matinals. Aquest recorregut ha estat fet durant els matins dels diumenges 7 i 14 de maig amb la Joana i el Josep Maria.

SORTIDA DE VETERANS AL VALLE DE LA FUEVA I PEÑA MONTAÑESA

Jordi Farràs

A la sortida de l'any passat ja s'intuïa una pujada a la Peña Montañesa, ja que en passar-hi per sota algun pardalet ho va xiuxiuejar. I aquest any hem gaudit altra vegada d'una magnífica sortida i d'una suada espectacular per arribar al cim.

Bé, explicarem una mica la sortida d'aquest any 2006. Aquesta vegada vàrem fer estada a l'hotel Apolo de L'Ainsa on sopàrem, dormírem, esmorzàrem i dinàrem. Amb molta gana ens vam fer càrrec d'un bufet lliure i molt bo, estant de pas molt ben atesos, fets que fa que el recomanem per fer-hi una estada i visitar de pas la zona que l'envolta.

Aquest any formàvem l'expedició 45 persones, entre expedicionaris i acompanyants. La sortida fou com sempre a les 7 del matí amb els cotxes distribuïts pel Pere retrobant-nos a Benavarri per anar a esmorzar a l'àrea de picnic de San Menardo que coneixia el Pere. Val a dir que és un lloc molt maco tocant a Benavarri on hi ha un pou d'aigua del qual ragen les fonts en forma de bou de bronze, el pou es troba situat dins de l'església octogonal on, segons la llegenda, uns bous van trobar el sant

Pujant per la tartera. Foto de Jordi Farràs

que miraculosament va fer brollar aigua motiu pel qual es va construir l'església al damunt.

Una vegada esmorzats i descansats, emprenguérem la marxa vers el monestir budista de Penillo on hi pujàrem enmig d'una forta calorada. Arribats allí no vam poder entrar-hi perquè estaven fent una cerimònia per això només visitàrem els exteriors, fent les respectives fotos i carretera i manta fins al poble abandonat de la Puebla de Muro de Roda, indret on s'arriba després d'una forta pujada amb cotxe per una pista una mica espectacular que estan arreglant. La visita al poble va ser força entretinguda ja que anàvem sobrats de temps. Val la pena de pujar-hi ja que es divisa una vista fantàstica, ho estan arreglant per al turisme, però és força complicat. De retorn a la carretera, anàrem a dinar al Santuari de la Nostra Senyora de Bruins, lloc amb taules i ombres i una

El Marcel·lí i el Pere, «ànimes» de les sortides de Veterans. Foto de Joaquim Carbonell.

casa de colònies amb piscina «tancada». Després de fer la migdiada, tot buscant les ombres els que podien, vam adreçar-nos a l'hotel Apolo; una vegada allí el «jefe» Pere donava fe que ja havíem arribat i donava les claus a qui pertocava. Quines dutxes més sanes vam prendre després de tants quilòmetres, i quantes cerveses ens vam prendre, però el dia no havia acabat i encara havíem d'anar a visitar el monestir de Sant Juan de Toledo, ja que hi teníem una visita concertada. L'església és d'estil romànic i amb pintures descobertes durant la seva reconstrucció. Després de la visita tot entusiasmat veiem els voltors com volaven i restaven aturats a uns 400 metres de nosaltres.

Arribats altre cop a l'hotel de cap al bufet lliure i a sopar. Quin sopar!, tothom menjava el que volia i no

s'acabava!, però tot té un límit i és hora d'anar a dormir que el diumenge dia 2 tenim l'esmorzar a les 6.30 del matí per poder marxar aviat, perquè entre «pitos i flautes» aviat es fan les vuit. Però l'esmorzar torna a ser potent i hem de cremar calories pel que marxem còmodament amb els cotxes fins a La Collada on deixem els cotxes i, com a muntanyencs, ens hem estalviat un fort desnivell perquè ja en tenim prou amb els 700 metres de pujada que ens esperen!. Que innocents!, ens creiem tots molt forts, però quan sortim del bosc i arribem al pedregam —el qual ja no deixarem fins que tornem— la cosa es complica; els més forts ja estan molt avançats, però els qui anem al darrere no les tenim totes i pel camí es va quedant gent que diu que ja en tenen prou —aquests sí que són savis— perquè la pujada no acaba mai i és molt feixuga. Com sempre, els veterans arriben primer i cansats d'esperar es posen bé per a la foto a dalt del cim, que guapos que queden, però ves per on encara restem per arribar el Jaume Campreciós i un servidor. Treuen el cap per damunt nostre i ens donen ànims dient que ja hi som, però no s'acaba mai i això que són 700 metres amb dues hores aproximades, però per nosaltres el rellotge corre menys del que voldríem. Finalment arribem a dalt i ens fan la foto de rigor a nosaltres sols. L'ascensió ha estat dura, però valia la pena.

*Al cim de la Peña
Montañesa.
Foto de Joaquim
Carbonell.*

Tot i que estava una mica entrenyinat, malgrat el bon dia, hem gaudit d'unes vistes meravelloses, però tot s'acaba i hem de retornar pedres avall. Quin trencament de cames, quines caigudes, no ens estem de res i les pedres inestables no ens deixen reposar, però que ràpid que baixem. De mica en mica anem arribant, els uns més d'hora i els altres més tard, i ens retrobem a La Collada on hi ha els cotxes, això sí que és una meravella!. Ja refrescats a la font que fa d'abeurador, desfem la pista fins arribar al riu Cinca; aquí els més fogosos se'n van a banyar i els més prudents ho fem a l'hotel. Mentre nosaltres patíem la pujada a la Peña, les turistes de la colla anaren a visitar el poble de L'Ainsa amb la seva plaça Major i la seva església, si bé nosaltres

ja el vàrem visitar en una altra sortida de veterans per aquests indrets. I com que feia calor les turistes també s'anaren a refrescar a la piscina.

Acabarem la sortida de veterans amb el dinar al mateix hotel i el caixer Marcel·lí a la porta perquè no li fem el salt i deixem de pagar la sortida. Un any més i ja són 30. Espero que l'edat del Pere i del Marcel·lí s'aturi i puguin continuar organitzant aquestes sortides tant entranyables, i a la vegada tant nutritives i plenes de companyerisme, i espero que l'any vinent ens tornin a sorprendre amb una altra sortida meravellosa. No puc esplaiar-me més perquè el butlletí és petit, però hi han de tenir cabuda totes les activitats de la Secció per la qual cosa us animo a participar-hi per donar fe de les activitats que fem a la SEAS.

Organitzat conjuntament amb el Centre d'Estudis Santjustencs
i coordinat per Llorenç Ferrer

Octubre	6	« <i>La farga catalana</i> » per Estanislau Tomàs
	8	Visita: Museu del Suro de Palafrugell Excursió: de Begur a Callella de Palafrugell (Baix Empordà)
Novembre	10	« <i>Aigua i vapor. Fonts d'energia per a la indústria tèxtil</i> » per Santiago Riera
	12	Visita: Museu de la Farga Palau de Ripoll Excursió: circuit a l'entorn de Montgrony (Ripollès)
Desembre	1	« <i>La industrialització del Llobregat i del Cardener</i> » per Llorenç Ferrer
	3	Visita: Museus de la Pell (Igualada) i del Paper (Capellades) Excursió: travessia de la serra de Miralles (Anoia)
Gener	12	« <i>La indústria paperera</i> » per Miquel Gutiérrez
	14	Visita: Museu de les Mines de Bellmunt Excursió: d'Ulldemolins al Toll de l'Ou (Priorat)
Febrer	9	« <i>Les colònies industrials</i> » per Rosa Serra
	11	Visita: pendent de decidir a la Cerdanya Excursió: Estany d'Auda (Capcir) amb raquetes
Març	9	« <i>Dones i indústria tèxtil a Catalunya</i> » per Montserrat Llonch
	11	Visita: Museu de l'Automòbil de Sils Excursió: santuari dels Àngels (Gironès)
Abril	13	« <i>La construcció de la xarxa ferroviària</i> » per Pere Pascual
	15	Visita: Museu de la Sal de Cardona Excursió: De Súria a Coaner (Bages)
Maig	11	« <i>La industrialització a Catalunya en el segle XX</i> » per Carles Sudrià Visita: Museu del Ter de Manlleu
	13	Excursió: Sta. Maria Besora, Bellmunt, salt de la Salgueda i Vidrà (Osona)
Juny	3	Visita: Museu de les Mines (Fígols) Excursió: cingles de Vallcebre (Berguedà)
	17	Visita: Núria i/o Ripoll Excursió de cloenda: gorges de Núria (Ripollès)

Les conferències seran a les 20.30 h. i mitja hora abans es passarà un video sobre la industrialització

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió de l'11 de juliol de 2006

Reunió del 12 de juny de 2006

—Es comenta la bona marxa que està tenint la comissió encarregada d'iniciar l'estudi de propostes per als actes que es programaran pel 75è aniversari de la Secció, i es recorda que la comissió restarà sempre oberta a noves incorporacions perquè cal que en els actes hi participi la major quantitat possibles de companys.

—La darrera Marxa de Regularitat ha estat la que ha tingut més participació de totes les que hem fet fins ara amb 46 equips i 98 excursionistes, a més dels 20 col·laboradors. A l'èxit de participació cal afegir-hi el d'organització segons els propis participants.

—Bona part de la reunió ha estat dedicada a tractar detalls de les properes activitats de la Caminada, Sopar de Motxilla i Concurs Fotogràfic.

—Es tracta la consulta rebuda des de l'Ajuntament sobre l'ús que se'n faria per part de la SEAS del recòdrom del Casal de Joves en cas que fos millorat, i es decideix traslladar la consideració que no podem assegurar un ús suficient per part nostra que justifiqui una inversió important.

—S'informa sobre la proposta de fer conjuntament amb el Centre d'Estudis Santjustencs les dues matinals de caire cultural del proper curs, i es considera encertada la proposta.

—Joan Gómez recorda a la Junta que deixarà de representar la SEAS a la Vegueria del Baix Llobregat després de tres anys de fer-ho. Alhora que se li agraeix la bona tasca feta es recorda la necessitat d'aconseguir que algun company ens representi a la reunió mensual, ja sigui membre o no de la Junta. Qualsevol interessat pot adreçar-se a algun membre de la Junta actual.

—S'han rebut els detalls de la proposta dels «100 cims» sorgida a través de la Federació. Tots els excursionistes que vulguin participar-hi poden assessorar-se a través de la nostra Secció, la qual serà la que validarà els cims fets davant la Federació.

—Els organitzadors del Sopar de Lluna Plena confirmen el nou èxit de participació d'enguany que ha estat de 65 companys. Ha tingut lloc al santuari del Coll de les Guillerries. De pas es comenta que a la sortida de Veterans hi van participar 45 companys.

SEAS

Butlletí de la Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc

Any XL, núm. 266

Equip d'edició del butlletí: Daniel Cardona, Isidor Cònsul, Ferran de la Fuente, Jordi Gironès i Agustí Revilla (taula de redacció), Jordi Gironès (autoedició), Elisabeth Bart (tramesa), i Josep Nuet (dissenyador de la maqueta).
Correcció de textos: Servei Local de Català.

Índex

Portada: Colonització de la muntanya pels telearrassegadors i les cadiretes a l'estació d'esquí de Boí-Taüll. Foto de Jordi Gironès.

Calendari	576
Editorial: la hipoteca de les estacions d'esquí	577
Sant Bartomeu de Fraguerau, per Josep Lluís Solé i Clivillés	578
La serra de la Fembra Morta, per Josep Maria Rius i Barreda	582
Sortida de Veterans a la Peña Montañesa, Jordi Farràs	585
Cicle sobre «La industrialització a Catalunya»	588
Informació de la SEAS	589

Amb la col·laboració de:

Ajuntament de
Sant Just Desvern

CISTELLERIA BALLART, Bonavista, 82, tel. 933 71 13 64

DISSENY MOBLES, Creu, 42, tel. 933 7212 52

FLORS LORETO, Creu 66, tel. 933 72 31 03

FORMA CUINA, Creu 60, tel. 934 73 35 59

LLIBRERIA RESSENYA, Creu 54, tel. 933 71 08 43

IMMACULADA AMAT, JUST AMIGÓ, MARCEL·LÍ CAMATS, FRANCESC HOMEDES